

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 26.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
: H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS. :

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag

26 April '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

IN MEMORIAM.

JOHAN KAREL BROES VAN DORT.

† 29 MAART 1912.

EN

IN MEMORIAM.

M. L. BURGENDORFFER.

† 23 APRIL 1912.

Inhoud.

- In Memoriam: J. K. Broes van Dort en M. L. Burgdorffer.
 Delftsch Studenten-Corps.
 Bekendmaking.
 De Corpsvergadering.
 XIIIe Lustrum van het D. S. C.
 Lustrumplannen, door Plan.
 Studentencongres.
- Studiebelangen.
 Centrale Commissie.
 De Handteekenactie.
 Op den verkeerden weg, door W. H. v. L.
 Examensplitsing.
- Uit de Delftsche wereld.
 Het Pennelikerskwaad, door S.
 Groentijdsbestrijding, door H. R. B.
- Gedachten en gedichten.
 Zonsverduisteringen, door H. A. v. Ravenswaay.
 A bit of lines and dots, door A. Pelles.
 Lente, door U is een krachtfunctie.
 's Nachts na het bal, door Askrot.
 Ik ben jarig, door Mijnheer X¹.
- Studentenpers.
 Het Leidsche Studenten Weekblad „Virtus Concordia Fides“.
- Van verre en nabij.
 De Wereld-Petitie en Miss Eckstein, door W. J. de Voogt Nz
- Ingekomen boeken.
 Berichten en mededeelingen.
 Correspondentie.
 Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Bekendmaking.

De Senaat van het Delftsch Studenten-Corps maakt hierbij bekend, dat op WOENSDAG 1 MEI, 's avonds 8 uur, in Zaal 43 van de T. H. is vastgesteld

de Corpsvergadering,

waarin behandeld zullen worden:

- 1e. Voorstel tot het verleenen van stemrecht aan eerste-jaars in zake feestplannen.
- 2e. KEUZE FEESTPLAN.
- 3e. Bepaling getal N.

De Corpsvergadering.

Met een enkel woord meenen wij hier nog even de aandacht te moeten vestigen op de buitengewone belangrijkheid van de a. s. Corpsvergadering, waar beslist moet worden over het feestplan van het komende lustrum.

Gelukkig zijn we nog juist ver genoeg van de examens af om nog niet allen tijd aan de studie te hoeven besteden. Een enkele avond om de belangen van het Corps te behartigen kan er zeker nog af. Wij rekenen er dan ook op, dat de belangstelling voor deze belangrijke Corpsvergadering algemeen zal zijn en dat de Corpsleden in ongekend groote getale ter vergadering zullen verschijnen.

Opdat het de werkelijke meerderheid van het Corps is, die beslist, wat het Corps wil.

XIIIe Lustrum van het D. S. C.

De verslagen der Sub-commissie's, ingesteld ter bestudeering van plan N°. 2 (*Karel de Groot*) en plan N°. 6 (*Inca's*) liggen ter lezing op de leeszaal der Soc. Phoenix.

Met het oog op het snel naderen der examenmaand is de beslissende Corpsvergadering binnen weinige dagen te verwachten; waar de keuze tusschen deze plannen niet gemakkelijk is, zal een groot aantal leden hun voorkeur bijtijds moeten bepalen.

Voor de Sub-commissie's,

P. J. WILLEKES MACDONALD.

Lustrumplannen.

Het is misschien niet ondienstig om hier nog eens een kort overzicht te geven van de vijf plannen, waaruit de Corpsvergadering van Dinsdag a. s. er een zal moeten kiezen.

Bij die plannen zijn er drie, die op de gebruikelijke wijze een verkleedpartij omvatten en twee, die een andere wijze van feestvieren aangeven.

Van de bedoelde eerste drie plannen is dat van „Karel de Groot” zeker het meest „hervorragende”. Een zeer uitgebreid en wel-overwogen verslag van dit plan ligt reeds ter lezing op de leeszaal van de S. P. en wij kunnen een ieder aanraden daar nader kennis te gaan nemen van dit gezonde maskeradeplan (en niet alleen de plaatjes te bekijken).

Waarschijnlijk heeft dit plan een ernstige kans. Het is niet te bijzonder, niet te duur, het springt niet uit den band: het is een heel gewoon lustrumplan, dat zoo het al geen bijzondere verdiensten bezit, zeker een goede kans geeft op een degelijke uitvoering, zonder de kalme Delftenaars in hun gemoedsleven te storen.

Ook over de Inca's ligt reeds een verslag ter lezing. Moeten wij dit plan werkelijk ernstig opvatten? Waarom niet, vragen wij; al moge het eerst wat dwaas lijken de Inca's hier langs de Delftsche grachtjes te zien wandelen, is het niet een mooie, gedurfde opzet? Ongetwijfeld zal het groote belangstelling kunnen verwekken en zal het een gebeurtenis kunnen zijn van cultuur-historische beteekenis. Het zal de aandacht vestigen op een volk met een wondere, heerlijke geschiedenis, waar weinig van bekend is, maar waarvan de legende van fijne bloemenbeschaving ons altijd zoo bekoorlijk scheen.

Van het landjuweel werd nog weinig vernomen. Omdat wij het om zijn eenvoudige, goedkoope opzet zoo sympathiek vonden, wendden wij ons nog tot de sub-commissie en kregen daar den indruk dat dit bescheiden plan zeker niet het minste is en zeker een prettig, rustig-harmonisch gebeuren uit de late middeleeuwen, wanneer de burgers opleven tot denkende menschen, tot een zeer geschikt maskeradefeest zal kunnen maken.

Doch dit zijn maskerade-plannen en vol belangstelling voor het nieuwe, wat de andere beide plannen konden brengen, vroegen we ook daarover inlichtingen aan de sub-commissies.

De bouw van de Corpszaal, bekend geworden als plan 21, is op zich zelf zeker een heel mooi denkbeeld. De kosten voor den bouw zullen echter vrij aanzienlijk worden en wel niet anders te bestrijden zijn dan door een leening te sluiten. Verder zou, behalve de vrijwillige bijdragen, door de feestkas een klein gedeelte van de bouwsom worden bijgedragen, terwijl overigens de feestkas allereerst bestemd zou blijven voor de feesten, welke zeer aantrekkelijk gemaakt worden door het trekken naar een buitengoed. Verder zou de S. P. een belangrijk deel van de bouwkosten moeten dragen. Het schijnt echter dat de regeling met de S. P. nog al bezwaren meebrengt. Trouwens zoo makkelijk zal een en ander bij dit plan zeker niet zijn. Maar daarom zou het des te mooier zijn, wanneer ondanks alle moeilijkheden, het idealisme van het Corps, toch deze stichting tot stand bracht.

Ten slotte hebben we het Congres. Het zou voorwaar prachtig zijn, als Delft in staat was zulk een studenten-bijeenkomst te organiseren. Maar we twijfelen aan de mogelijkheid, financieel, en verder omdat we niet weten, welke persoonlijkheden hier de zoo veel eischende propaganda en leiding op zich zouden kunnen en willen nemen. Maar, laten we niet te vroeg oordeelen, misschien is het enthousiasme in de Corpsvergadering groot en als het Corps werkelijk een dergelijke bijeenkomst zou willen organiseren, dan kan het ook en zou het schitterend zijn.

In bescheidener vorm zou de idee, om in 1913 de taak van het Nederlandsche volk tegenover de vredesbeweging te vervullen voor de studenten, practisch beter uitvoerbaar zijn. Delft zou namelijk een nationaal Congres kunnen organiseren, waarop bekwame sprekers de nieuwe denkbeelden van den strijdenden vrede ingang deden vinden en de Nederlanders hun taak deden voelen.

Dan ging de idealistische kern van de opzet niet verloren. al kon deze niet doorgevoerd worden, zooals dat wel gewenscht was. Maar dan zou dat nationaal Congres in alle gevallen verbonden moeten worden met andere feestplannen, b.v. een eenvoudig maskeradeplan. Het landjuweel zou daar uitstekend geschikt voor zijn.

Het ware zeker een oplossing: er wordt iets van het ideeëel doel bereikt en de menschen mogen een pakje aantrekken.

Ook de Corpszaal en het Congres zouden schitterend te verbinden zijn. Het zou een prachtige inwijding van de Corpszaal zijn en zeker mogelijk bij de geringe kosten van een nationaal Congres.

Nu moeten we dus maar tot Dinsdag wachten. Ik weet werkelijk niet, wat de Corpsvergadering zal kiezen, maar waar 't om gaan zal, behoeft zeker niet het beste te zijn. Zal de maskerade er zonder slag of stoot doorkomen of zal er om 21 heftig gevochten worden? En zullen we per slot maar niet heel veilig Karel de Groote kiezen? PLAN.

Studenten-Congres.

Congres! . . . . dus lange officieele tafels; rokken en witte dassen; sprekers, die zichzelf graag hooren; plechtig gedoe van officieele menschen. Geweldig gewichtig en geweldig vervelend.

Het woord stuit velen terecht af, het doet al dadelijk gapen. Maar behalve dat, het is eigenlijk niet juist gekozen ook, want in 1913 — Delftsch lustrum, Hollandsch eeuwfeest, wereldfeest voor nieuwe humane stroomingen — moet het in de eerste plaats „feest” zijn, maar daarom nog niet een dom feest; veel geld wegsnijten voor eigenlijk niets*) en wat dronkenmansgedoe . . . . 't andere uiterste. Het moet, zoo het kan: een feest zijn met een achtergrond, of beter gezegd: met een fundament.

Dus is nu de vraag of zoo'n achtergrond of fundament, een doel, dat aan het feest zekere wijding geeft, het van beteekenis maakt, te vinden is? Zoo ja, daar moet *dat* doel steeds hoofdzaak zijn, maar ook alle aandacht besteed worden aan eene feestelijke aankleding van het doel en aan 't verblijven van zwaarwichtige opgeschroefdheid.

Men behoeft nu toch waarlijk voor 1913 niet lang te zoeken!

Immers „een steentje bijdragen tot het vervullen van eene nationale taak, die de sympathie van de geheele wereld heeft”, kan het doel zijn.

Men kan die gelegenheid aangrijpen en men kan ze laten voorbij gaan.

De internationale instellingen in Den Haag danken hun ontstaan aan het besef, dat eenerzijds het opdrijven der krijgstoerusting der verschillende rijken en daarvoor noodige millioenen aan het waanzinnige grenst en anderzijds het menschedom voor het beginsel „Heb uwe naasten lief als u zelf” nog niet voldoende rijp is, om er een practisch stelsel van internationale verhoudingen op te bouwen. Toch voelt men, dat meer gezonde verhoudingen dan de tegenwoordige wederzijdsche achterdocht en zenuwachtige opjagerij, allernoodzakelijkst is.

Het doel der Vredes-conferentiën, ingeleid met de vraagstukken van „algemeene ontwapening” en „arbitrage”, is om op den duur tot eene practische oplossing te geraken.

Het behoeft niet betoogd, dat de denkbeelden daar besproken vat moeten krijgen op alle lagen der beschaafde wereld en dat er niet de minste reden is om de studenten uit te zonderen. Wat geleerden, na veel gepluis hebben overdacht en gevonden, moet bij de menigte aannemelijk gemaakt worden. Daartoe is belangstelling van de menigte en hare leiders noodig; dus van studenten, toekomstige leiders.

Nederland werd het meest waardig gekeurd om het middelpunt te worden van internationale besprekingen. De mogendheden begrepen natuurlijk ook, dat het land dat de internationale instellingen herbergt, grooten invloed op den gang van zaken krijgen *kan* als het een flink land is; en zoo niet, dan zal gemakkelijk over een klein land den baas gespeeld kunnen worden.

Men zag in Nederland een volk, welks geschiedenis kranige feiten meldt en mocht dus eenige kans aannemen, dat ook het geslacht van heden de opdracht waardig is.

Dit is nu alles wel wat nuchter gezegd, maar het is toch zoo. En laat ik er nog wat nuchters bijvoegen.

Er zullen helaas ook Nederlanders zijn, die zich verkneukelen in de komst van vele vreemdelingen, aan wie ze hun waar duur kunnen verkoopen of om hen in hotels schandelijk af te zetten. Misschien zal men daar niets tegen doen, maar dan moet er tenminste iets tegenover staan. Men moet van het land niet alleen eenen indruk van duarte en afzetterij meenemen, maar ook eenen indruk, dat de tegenwoordige Hollanders nog initiatief durven nemen en organiseeren kunnen.

„Laat dat nu aan diplomaten en zestigers over en laat mij teekenen en examenjagen tot mijne zenuwen van streek

*) Terwille van adspirant-pakjes-dragers, die alleen maar verzot zijn op eene verkleedpartij en verder niet denken.

zijn, en mijne oogen bedorven”, hoor ik al een bleekneus, die ééns hoopte student met heilig vuur te worden, maar die nu schichtige bliken werpt in den almanak op de beeltenis van een of ander gevreesd professor, verzuchten. „Ik bemoei me slechts met teekeningen, die gelden voor „het examen”, met formules en trucs, bruikbaar op het „examen, vooral trucs; voor iets anders geen tijd en „geen belangstelling”. (Leve de studie!).

Laat dezulken toch vooral afzien van eenige medewerking; maar, vormen zij *niet* de meerderheid en zijn er zelfs nog eenige personen, wier belangstelling verder gaat en die eenen oproep aan standgenooten in andere landen aandurven; eenen oproep om zich gezamenlijk op de hoogte te stellen van nieuwe stroomingen in humane begrippen en van de verwachtingen van hunne practische toepassing; om doordrongen van hunne beteekenis misschien eens mee invloed te doen gelden voor hunne doorvoering; zijn er nog die zoo'n oproeping aandurven . . . . . Welnu, offer dan uw steentje voor de nationale taak van uw land! Draag het uwe bij om de beteekenis en den aard der besprekingen in Den Haag meer bekend en daarmede meer doeltreffend te maken, om ze te doen inslaan; het uwe tot het waar maken van de hoop en verwachtingen, die vooral in tijden van dreigenden oorlog, millioenen vestigen op het internationaal overleg, gehuisvest op uw geboortegrond.

Men kan deze schitterende gelegenheid aangrijpen en men kan ze laten voorbijgaan.

Dat de oproep goed van Delft uitgaan kan zit hem niet alleen in het feit, dat het Delftsche Corps lustrum viert, en het feit, dat Delft zooveel belang heeft bij internationale bekendheid, omdat de T. H. haar voedsterlingen naar alle deelen van de wereld uitzendt; maar nog in een andere doorslaande reden.

Laat u daartoe begeleiden naar het grootsche marktplein van dit historische stadje, misschien dat ge dan onwillekeurig het hoofd ontbloomt als ge staat voor het standbeeld van den man, die . . . door de list van Maria van Reygersbergen en de rapheid van Truitje zijn dienstmeisje in eene koffer zijnen bewakers ontkwam? onvergetelijke herinnering u ingeprent door de H. B. S.

„Neen, ik vraag u een eeresaluut voor den man, geboren in de zestiende eeuw, die door zijn boekwerk over *het recht des oorlogs en vredes* nog aangehaald wordt als de grondlegger van het volkenrecht.

NASCHRIFT.

Standpunt van de Minerva. Het bovenstaande artikel was reeds ter perse toen een nummer van de Minerva ons gewerd, waarin sympathie betuigd wordt met het plan om te komen tot eenen gezamenlijken studentendaad in 1913, om de zooveel besproken invloed van de studenten op de maatschappij tot werkelijkheid te maken. Het blad betreurt, dat het plan slechts in een uitsluitend Delftsch blad geopperd is, omdat het veeleer eene nationale studentenzaak geldt. „De kwestie heeft recht op belangstelling van alle studenten”.

Wij haasten ons der Redactie van de Minerva te zeggen hoezeer ons haar standpunt verheugt, want niet alleen ligt het geenszins in de bedoeling om andere Universiteiten van medewerking uit te sluiten; maar integendeel hebben wij van den beginne af aan gevoeld dat hare medewerking, met name van de studentenbladen, een zeer belangrijke, misschien wel onmisbare factor, voor een volledig welslagen van het plan is. Zelfs hebben wij gegronde hoop dat, mocht Delft de gelegenheid om in dezen de leiding te nemen voorbij laten gaan — iets wat wij echter niet aannemen mogeu — dat dan een andere academie, waar de studie minder tyrannie beslag op tijd en ontwikkeling legt, dit zal doen en het plan met kracht zal doorvoeren.

Bezwaren. Twee bezwaren staan op het oogenblik op den voorgrond; n.l. de kosten en de onzekerheid welke geschikte personen beschikbaar zullen zijn voor de uitvoering.

Het eerste bezwaar is reeds zoo vaak door anderen overwonnen, dat het waarschijnlijk ook wel door Hollandse studenten opgelost zal kunnen worden, bijv. door samenwerking der verschillende academies.

Wat het andere bezwaar betreft; het is zeker jammer, dat zij die het plan opwerpen en zij die den verderen opzet op zich willen nemen zich niet ook beschikbaar kunnen stellen voor de uitvoering. M.i. zal echter een goed opgezet plan voldoende liefhebbers voor zijne uitvoering vinden. Er is geen reden, dat deze generatie bij uitzondering geen geschikte personen opleveren zou, als de nood aan den man komt. Beide bezwaren zijn echter van beteekenis en het geeft vertrouwen in den ernst van de ontwerpers van het plan, wanneer ze goed onder de oogen gezien worden.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Van de Afdeling der Bouwkunde ontvingen wij de mededeeling, dat den 25^{en} dezer in het Hoofdgebouw der T. H. is aangeplakt een bekendmaking betreffende de plaatsing van Civiele- en Bouwkundige studenten als buitengewoon opzichter bij Rijks- en Gemeentewerken.

Wij vestigen hierbij de aandacht der betrokken studenten op de bedoelde bekendmaking.

—o—

EXAMENEISCHEN SCHEIKUNDIGE TECHNOLOGIE.

De Centrale Commissie is bevoegd mede te deelen, dat Prof. Steger op het a.s. Ingenieurs-examen voor Scheikundige Technologie zal eischen de kennis van een aantal onderwerpen zooals deze zijn behandeld in Lehrbuch der Chemischen Technologie van H. Oss.

Deze onderwerpen zijn dan (in de 6e Auflage):

- Bladz. 5: Wärme-Erzeugung;
- " 50: Schwefelsäure;
- " 74: Kochsalz;
- " 80: Soda, Sulfat und salzsäure;
- " 111: Kalisalze;
- " 133: Chlor, Chlorkalk und Chlorate;
- " 142: Electrolyse der Chloralkalien;
- " 175: Kunstdünger;
- " 342: Steinkohlenteer;
- " 377: Fette;
- " 417: Zuckerindustrie;
- " 458: Stärke und Stärkezucker;
- " 517: Spiritus.

Bovendien heeft Prof. Steger zich bereid verklaard tot het afnemen van Tentamens, die dan dezelfde voordeelen voor de examinandi zullen opleveren als voorheen.

Z.H.G. zal echter geen gelegenheid hebben tot het afnemen van tentamens voor eind Mei.

—o—

EXAMENEISCHEN STAATS- EN ADMINISTRATIEF RECHT.

Prof. Valckenier Kips en Prof. Van Blom, waren zoo welwillend de Centrale Commissie het volgende mede te deelen over de exameneischen voor de a.s. Candidaats-examens.

Prof. Van Blom zal, evenals tot dusver de gewoonte was van Z.H.G., aan elken candidaat de vraag stellen, of hij eenig onderdeel van de, op de colleges behandelde stof (t.w. arbeids- en fabriekswetgeving en, wat de a.s. mijn-ingenieurs betreft, mijnrecht) meer in het bijzonder heeft bestudeerd.

Blijkt dit het geval te zijn (het wordt geheel aan den candidaat overgelaten en volstrekt niet geëischt) dan zal over dit onderdeel, mits het natuurlijk niet van te beperkten omvang zij, het examen gaan in de eerste plaats, maar niet uitsluitend. Op het opgegeven onderwerp zal dieper worden ingegaan, maar ook van het overige zal kennis aanwezig moeten blijken.

Is geen onderdeel in het bijzonder bestudeerd, dan kan ook niet verwacht worden, dat het examen zich tot een deel van de behandelde stof beperken zal. —

Het college van Prof. Valckenier Kips over „Onteigening” loopt gedurende den cursus 1911—'12 over „stedenbouw uit rechtskundig oogpunt” aangezien dit onderwerp meer bijzonder binnen den kring van studie ligt van a.s. civiele en bouwkundige ingenieurs zal het een onderdeel uitmaken van hun candidaats-examen.

Van a.s. werktuigkundige en electrotechnische ingenieurs zal bij het examen kennis van het staatsrecht (algemeen of positief-Nederlandsch) benevens kennis van de hoofdbeginselen van onteigenings- en spoorwegwetgeving (Art. 151 der Grondwet, de vier gevallen der wet van 1851, de gang van zaken in gewone gevallen; systeem en inrichting der spoorwegwetten van 1875 en 1900) gevraagd worden.

Van a.s. scheepsb.; mijnbouw- en scheikundige ingenieurs wordt door Prof. Valckenier Kips alleen kennis van het staatsrecht (algemeen of positief-Nederlandsch) gevraagd. —

Waterstaatsrecht voor a.s. civiele ingenieurs als voren.

De Handteekenactie.

Reeds gedurende vele jaren is er door de studenten over het handteekenen geklaagd en nu die klachten weer aanhielden besloot de C.C. dit keer eens krachtiger aan te pakken, na opdracht van de besturenvergadering.

Aan den Senaat van de Technische Hoogeschool zal nu een request gezonden worden, om de exameneischen in het handteekenen af te schaffen. Daarbij zal gevoegd worden een uitgebreide toelichting, die terug zal wijzen op alles reeds vroeger in dezen door de C.C. gedaan, en die zoo volledig mogelijk alle bedenkingen en overwegingen omtrent het handteekenen zal bevatten. Deze toelichting, die mede in overleg met de vakbesturen, met groote omzichtigheid zal worden opgesteld is nog niet in orde en in verband daarmee staat de preciese vorm van het request ook nog niet te vast.

Maar de kwestie is, dat naar het oorspronkelijk idee van de besturenvergadering, zeer veel kracht aan de actie zou kunnen worden bijgezet door de handteekeningen der ingeschrevenen. Dit verzamelen van handteekeningen is een zeer lastig werk en wanneer nog voor de zomervacantie het request zou worden ingediend, moet daar nu al spoed mee worden gemaakt.

Laten de ingeschrevenen dus meehelpen: iedere afgevaardigde van de C.C. heeft een blanco vel, en laat ieder dan zelf zoo veel mogelijk zorgen, dat zijn handteekening daarop komt. Men weet waar het omgaat: wil men succes verwachten van de actie laat ieder meewerken en zelf zorgen dat zijn handteekening niet ontbreekt.

Op den verkeerden weg.

Wij leven in een tijd van woelingen. En de Delftsche studentenwereld blijft niet achter. Wie het S. W., zij het slechts oppervlakkig, volgt, verneemt uit de vele artikelen over studie en examens, een stemming van ontevredenheid over bestaande toestanden.

Een stemming, die ten slotte algemeen tot uiting is gekomen op diverse vergaderingen, waarvan het resultaat zich schijnt te condenseeren tot den eisch: afschaffing der examensplitsing.

En toch, niettegenstaande alle artikelen, niettegenstaande de actie van C. C. en vak-besturen en last not least van voor ons doen druk bezochte vergaderingen, ontbreekt naar mijn meening aan deze geheele beweging tegen examensplitsing de kracht, die zij, bij het bestaan van een zuiveren grondslag, daaruit geput zou moeten hebben.

Het lijkt wel heel flink en mooi als een vergadering aan het einde van hare discussies zoover kan komen, dat in een motie haren wensch kan worden neergelegd. Te meer als deze motie tevens den weg schijnt aan te wijzen, hoe aan dezen wensch voldaan kan worden. Allicht dat men dan tevreden en voldaan naar huis gaat, in de overtuiging iets tastbaars te hebben nagelaten.

Gaan wij echter eens even na, hoe deze beweging tot stand gekomen is. Men is ontevreden, deze ontevredenheid komt tot uiting. Waar vindt zij precies haar oorsprong? In de studie. Dit is eenvoudig gezegd, maar minder eenvoudig omschreven. Het begrip studie omvat zooveel en de vraagpunten, die zich daarbij voordoen zijn talrijk. Laat ik ter verduidelijking eenige voornaamste naar mijn oordeel opnoemen.

Wat zal aan een T. H. de verhouding moeten zijn waarin de zuiver theoretische (wiskundige) vakken gedoceerd mogen worden, ten opzichte van de praktische, (technische)? Zal de te behandelen leerstof van elk onderwerp volledig in de colleges behandeld worden of wordt een belangrijk deel aan zelfstudie overgelaten en dienen de colleges slechts tot een verduidelijking van de voornaamste punten?

In hoeverre wordt het „nuttig effect” van den ingenieur verhoogd door de voorgeschreven studietijd te verlengen, ten koste van anders reeds in de praktijk door te brengen jaren?

Blijft het mogelijk bij de voortdurende uitbreiding van de leerstof, op elk gebied, van alles wat te bestudeeren, of komt men noodgedwongen, of nog vrijwillig, tot verder doorgevoerde specialisatie?

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 26 APRIL 1912. No. 26.

Is de voortdurende toename van het aantal repetitoren een factor die ten voor- of ten nadeele van de studie uitvalt? Is de vrijheid van studie voldoende gewaarborgd op het gebied van het maken van ontwerpen en doen van onderzoekingen? En om hiermede te besluiten, zijn de examen-eischen evenredig aan de eischen, die men aan den totaal-kennis van den afgestudeerden ingenieur mag stellen?

Zou men vragen, of de tegenwoordige studieregeling een gunstige oplossing biedt voor deze verschillende vraagpunten, die alle het wezen der studie aangrijpen, het antwoord zou algemeen ontkennend luiden. En daarin ligt de grond voor de zich thans kenbaar makende ontevredenheid.

En gelooft iemand nu werkelijk aan een enigszins afdoende verbetering, door verandering te brengen, niet een in de examens zelf, (al verwacht men blijkbaar indirecte voordeelen, ook in dezen richting), doch in de examenregeling, door afschaffing van de splitsingsmogelijkheid?

Zeker, een volmaakte oplossing van alle genoemde problemen is moeilijk en ik zal er mij in een kort bestek niet aan wagen er verder op in te gaan. Maar dat is geen voldoende reden voor hen, die aan deze beweging deelnemen, zoo maar zonder meer deze hoofdzaken op zij te zetten en te grijpen naar het eenige wat nu oogenblikkelijk grijpbaar is, (de afschaffing der examensplitsing) en zich daarmee te begeven in een strijd, die met veel krachtiger wapenen gestreden moet en kan worden.

Waar deze afschaffing der gesplitste examens het eenig doel, wat deze beweging voor oogen heeft, dan zou het resultaat al zeer armoedig zijn, te meer waar de juistheid dezer verandering, als zaak op zichzelf beschouwd al evenmin voor de hand ligt.

Wat wordt er alzoo tegen splitsing ingebracht?

De eischen van elk examendeel worden opgeschreven, zegt men. Het noodzakelijk verband in dezen bestaat overigens niet. Wanneer de afdeelingen en de professoren onderling geen voeling houden, kunnen ook bij een volledig examen de eischen te hoog zijn.

Exameneischen mogen geregeld worden, naar wat het belang van den ingenieur in de praktijk meebrengt. Dit omvat zoowel de eischen die de praktijk aan hem zal stellen als het peil van wetenschappelijkheid, dat hem in die praktijk een leidende plaats moet doen innemen.

Verzwarende der eischen buiten dezen overigens niet makelijk te bepalen maatstaf, is te wijten aan verkeerde opvatting van een hoogleeraar, waartegen steeds gewaakt moet worden. Had splitsing hiermede te maken, dan waren tevens alle tentamens veroordeeld, terwijl naar ik meen, juist in die afdeelingen, waarbij zij in zwang zijn, de studie- verhoudingen het gunstigst zijn.

Dan verder: de wetenschappelijkheid der studie lijdt er onder. Een uitspraak, mij tot op heden duister gebleven. Is het soms wetenschappelijker alles tegelijk en door elkaar te moeten bestudeeren dan achtereenvolgens op elk onderwerp zijn aandacht te kunnen concentreren? Zeer zeker is het laatste meer in overeenkomst met de praktijk, waar men telkens gedwongen wordt aan speciale onderwerpen zijn aandacht te wijden en niet volgens rooster zijn tijd over diverse vraagstukken verdeelen kan.

En laten velen eens eerlijk opbiechten, hoeveel tijd zij thans, bij de bestaande splitsingsmogelijkheid, over hebben voor de z.g. bijvakken van elk examenonderdeel? In hoe weinige uren tusschen schriftelijk en mondeling examen worden soms diverse veiligheids-, hinder- en arbeidswetjes „er ingewerkt”, hoeveel „Göschens” edities bestudeerd over machines en ketels door E's, C's en T's, over electriciteit door W's?

Ware bij een zelfs nog verder doorgevoerde splitsing, resp. tentamen-mogelijkheid, niet veel „wetenschappelijker” op deze onderdeelen ingegaan? En dat, zonder in totaal een langeren studietijd te vorderen. Het z.g. „hoofdvak” (b.v. mechanica's) houdt ons nu tot het laatste oogenblik bezig; zou ons, indien wij op den dag van het examen nog zes weken uitstel kregen, ook gedurende die zes weken doorlopend bezig blijven houden?

En de overige „bijvakken” blijven in het gedrang en zullen dit des te meer geraken, naarmate nog meerdere zware onderwerpen in een examen saamgevoegd worden.

En dan: de vaak beweerde verlenging van den studie-

tijd. Voorwaar een pijnlijke bewering. Ten slotte heeft iedereen het aan zich zelf te wijten als hij den tijd, voldoende ter voorbereiding van een geheel examen, slechts voor één enkel gedeelte heeft ten nutte gemaakt.

Er is bovendien voor andere gevallen even goed vol te houden, dat de splitsing een verkorting van den studietijd beteekent. Voor menigeen, die zijn goddelijk vrijen studententijd nog eens voor iets anders gebruikt heeft, als het trouw bezoeken van college- en teekenzalen, was de examensplitsing een welkome aanleiding, om zoodra de tijden van ontspanning of ontwikkeling op andere gebieden voorbij waren, met volle kracht de studie aan te vatten, geprikkeld door de mogelijkheid reeds binnen korten tijd zijn werken door examensucces bekroond te zien.

Ik kan voor mij te goed berekenen, welke voordeelen de splitsing der examens mij gebracht heeft, dan dat ik niet zou wenschen te beletten, dat deze mogelijkheid voor het vervolg werd weggenomen.

Mijn eigen ervaringen in deze waren dan ook mede aanleiding tot dit schrijven, zooals iemand de pen zou opnemen om te protesteeren tegen de slooping van een schilderachtig stukje architectuur, wanneer dit plaats zou moeten maken voor een bioscooptheater.

En is de indruk, die deze beweging maken zal op hen, die de beslissing over de inwilliging der geuite wenschen moeten nemen?

Zullen de hoogleeraren deze actie aanzien als ontstaan uit diepgevoelde drang naar verbetering? Mij dunkt van niet. Over de werkelijke hoofdzaken onzer studie wordt niet gerept. Er wordt een eind gesteld, betreffende een werkelijke bijzaak, verdedigd met argumenten, wier slechthoudendheid waarschijnlijk ook door hen in twijfel wordt getrokken of ontkend. En het meest bedroevende is de slotimpressie: het beeld dier karakterlooze jongelingschap, die reeds thans alle voordeelen kunnen genieten, die zij zoo ijverig willen bevechten, maar zulk in volle vrijheid niet bij machte zijn te bereiken. Weshalve zij nu komen verzoeken: Leg ons de banden weer aan, waarvan vorige studentengeneraties voor enkele jaren tot hunne vreugde werden bevrijd.

Voorwaar een parodie op het gebied van „studie-actie”.

W. H. v. L.

Examensplitsing.

Waar deze kwestie reeds van zoovele zijden is beschouwd en herhaaldelijk toegelicht, meent de Redactie, dat na opneming van bovenstaand stuk deze zaak afgehandeld mag worden geacht.

Uit de Delftsche wereld.

Het Pennelickerskwaad.

In aansluiting aan het artikel van den voorzitter der Handleidingen-Vereeniging¹⁾ alsnog een enkel woord over het oeconomisch gebruik van den studietijd.²⁾

Voorop m'n dank aan den heer Tellegen voor z'n krachtigen steun; daarbij de verzekering, dat ik z'n inzichten deel wat aangaat de wijze, waarop de handboeken in het leven moeten worden geroepen, n.l. met de behoeften van den Delftschen civ. stud. voor oogen. In m'n vorig artikel stelde ik reeds in het licht, tot welk een misbruiken van den studietijd we waren geraakt, door rustig te wachten wat door particulier initiatief den een of anderen dag mogelijk (of onmogelijk) tot stand zou kunnen worden gebracht.

De vraag, die nu aan de orde komt, is: „wat scheidt ons nog van de voorgestelde studiewijze?” Bij de beantwoording is het noodzakelijk te onderscheiden:

1°. het eindstadium: colleges, geheel gegeven in den trant, als ik aangaf in m'n vorig artikel;³⁾

2°. een tusschenvorm, noodig, zoolang colleges in den tegenwoordigen vorm worden gegeven, waarbij echter de student niet het college zal volgen om er z'n materiaal te verzamelen voor examen en tekenoefening of laboratorium, maar voor verduidelijking en aanvulling van wat hij *gelegenheid zal vinden* van te voren te bestudeeren, doordat meer daarvoor geschikte boeken tot z'n dienst zullen staan.

1) Zie het S. W. van 29 Maart.

2) Zie het S. W. van 22 Maart.

3) Onder de zuiver theoretische vakken zijn er wellicht waarvoor dit in mindere mate geldt.

10. Het eindstadium.

De boeken, hiervoor noodig, zijn in het algemeen moeilijk anders denkbaar dan van de hand van den betrokken hoogleeraar. In enkele vakken bezitten we thans een dergelijk werk. (Waar de heer Tellegen schrijft: „slechts door eigen kracht der studeerenden zullen zulke uitgaven tot stand kunnen komen”, heeft hij dus blijkbaar de boeken op het oog, die ons den tusschenvorm mogelijk maken).

Dat van de aangeduide werken het college een gunstigen invloed moet ondervinden, is buiten twijfel; evenwel kan deze van de zijde der studeerenden zeer versterkt en bespoedigd worden door een verzoek, om bij de voordracht van de veronderstelling uit te gaan, dat deze handboeken geregeld onder ieders oogen komen. Wat de overige vakken aangaat kunnen we niet meer doen dan blijk geven van onze overtuiging, hoe in de voorgestelde werken de meest besliste studieverbetering ligt verborgen.

20. De tusschenvorm.

Hiervoor bestaat een vrij volledig stel boeken wat aangaat de Wiskunde, Landmeten, Waterpassen, Kleinste Kwadraten; voorts de werken onder 1° aangeduid.

Dit is het gebied, waarop de studenten zich zelve moeten helpen:

- a. door beter gebruik van de bestaande handboeken;
- b. door voor de overige vakken het tot stand komen zelve te ondernemen.

Al mag het einddoel niet uit het oog verloren worden, indien dit voor eenig vak in een te ver verschieft mocht schemeren, achte men het voordeel, dat langs dezen weg bereikt zal worden, niet gering. Voegen we aan de directe verbetering, die de studiewijze er door zal ondergaan, nog toe, dat bij een keuze uit de in het college te behandelen stof (die in de technische vakken vooral op den duur niet uitblijven *kan*) het bestaan van deze handboeken van grooten invloed moet zijn op de overweging, hoeveel en wat aan eigen studie zal overgelaten worden.

Wat hebben we te doen om de verbeteringen, neergelegd in dezen tusschenvorm, in te voeren?

a. Het beter gebruik van de bestaande boeken.

Onmiddellijk sluit deze vraag aan bij wat de heer Tellegen schreef resp. over het gebrekkig werken der handleidingen en over de schooljongsstudie. Zooals thans het college onvoorbereid bezocht wordt valt niet altijd ineens te onderscheiden wat neergeschreven moet worden; wat meer zegt: wanneer men naast z'n dictaten niet beschikt over een handboek (wat thans regel is), blijkt het al spoedig, dat men voor examen en tekenoefening ten slotte het meeste heeft aan een dictaat van zeer hooge volledigheid. De meeste handleidingen geven een résumé, zijn wel van waarde als samenvatting van het behandelde, maar zullen de voorbereiding weinig of niet in de hand werken. Regel nu moet worden, dat de student de colleges vóór blijft; dit belang moet hem bij aankomst in Delft duidelijk gemaakt worden; anders haalt hij het niet meer in. Goed georganiseerd handelend, mogen we hiervan goede resultaten verwachten: een eerstejaars vraagt zich alleen af, wat goed staat. Maar daarom mag het voorloopig niet overgelaten worden; trouwens dan neemt niemand het initiatief. Roept het besluit van Practische Studie degenen op (den eersten keer liefst uit hen die het prop. examen hebben afgelegd), welke bereid zijn den nieuw-aangekomenen (b.v. enkelen te zamen) in de eerste maand(en) aanwijzingen te geven, welke boeken en welke hoofdstukken daaruit v.n. voor hen van waarde zullen zijn, hoever ze goed zullen doen het college voor te blijven om de pennelikkerij te helpen verminderen, dan zal het daardoor een nuttig werk verrichten. Wie daarvan overtuigd is, zal zich verplicht voelen z'n stem uit te brengen voor het toch reeds zoo zeer gewenschte examen aan het einde van het eerste studiejaar. Maar ook al ontbreekt dit als ruggesteun, dan zal reeds een vergelijking met lotgenooten van andere faculteiten, die aan het volledig dictaat maken vasthouden, een flinke aansporing zijn.

b. De nieuwe werken.

Volgens den voorzitter der H. V. ligt het op den weg dezer vereeniging hiervoor zorg te dragen.⁴⁾ Intusschen zal ze zich daarbij geheel moeten kunnen losmaken van wat tot nu toe haar streven was. Kon ze toch bij het tot stand komen der handleidingen beschikken over de dictaten als leidraad, handboeken (wanneer die op initiatief der studeerenden in het leven moeten worden geroepen) zullen aan de hand van standaardwerken geschreven moeten worden door zeer bevoegde personen. Maar vooraf ga een onderzoek of mogelijk aan buitenlandsche hoogeschole handboeken in gebruik zijn, die verdienen meer onder de aandacht te worden gebracht. Bekendheid met wat elders gedoceerd wordt zal bovendien van belang zijn voor den bewerker

van een Nederlandsch handboek, indien niet in vreemde taal een boek, voor invoering geschikt, wordt ontdekt.

De opmerkingen van den heer Tellegen over den financiële kant van het vraagstuk onderschrijvende, wil ik onder verwijzing naar m'n vorig artikel nog gaarne eens den nadruk er op leggen, dat wel nooit een gedrukt werk duurder zal zijn dan een geschreven. Daarvoor is tijd (en in het bijzonder studietijd) te kostbaar. Wie voor zich zelf een berekening wil maken van de kosten overwege wel, dat het bevorderen van boekenstudie op dit oogenblik (waarover ik sub a schreef) eenmaal deze nieuwe onderneming ten goede zal komen, zoodat het daarna geen utopie meer behoeft te wezen dat elk civ. stud. zich de werken van de vereeniging aanschaft.

S.

⁴⁾ Leidt deze onderneming tot verhoogde contributie dan zal, daar de beweging een civiel karakter heeft (niet voor alle studeerenden in Delft bestaat een zoo sterk gebrek aan handboeken) uiteraard een vereeniging van civielen noodig zijn.

Groentijdsbestrijding.

De actie tegen het groenloopen, schijnt een nieuwe phase van haar bestaan te zijn ingetreden, (althans voor zoover deze buiten de studentenmaatschappij gevoerd wordt).

De tot nu toe versnipperde strijdkrachten hebben zich nauwer aaneen gesloten en wat het Comité niet heeft kunnen bereiken zal thans een op meer solide basis gevestigde vereeniging zich als einddoel stellen.

Het spreekt wel van zelf dat de verdedigers van den groentijd een dergelijk gebeuren met onverholven misnoegen beschouwen en het program der nieuwe vereeniging zal voor velen een steen des aanstoot zijn, daar duidelijk genoeg blijkt dat men niets zal nalaten om de groentijd van zijn ongunstigste zijde te doen zien.

Moge dus van die zijde niet veel waardeering te verwachten zijn, zoo is het belang zich eens af te vragen of de strijdwijze van genoemde vereeniging in het kamp der tegenstanders van den groentijd, tevens studenten, omgekeerd niets dan sympathie zal oogsten.

Mij dunkt dat dit laatste zich niet onmiddellijk en volmondig met ja laat beantwoorden. Daarmee wil ik allermint zeggen, dat het optreden wat ons van genoemde vereeniging te wachten staat, direct met qualificaties als „onwaardig”, „unfair” enz. gebrandmerkt zou moeten worden.

Al is het ook een werkje, welks stelselmatige uitvoering ik gaarne aan anderen overlaat, het komt mij alleszins gewenscht voor, dat ouders van a. s. studenten uitvoeriger mede in kennis gesteld worden, wat nog steeds een integreerend deel van het „ontgroenen” uitmaakt, maar het daarbij te willen laten lijkt mij een irrationeële en gebrekkige oplossing.

Niet rationeël en wel omdat men met zulke pijlen de onverschilligheid der groote menigte, studenten of niet-studenten toch niet zal weten te doorboren. Men zal wijzen op de geniepige plagerijen en zouteloozen spot, die „het” groen moet ondergaan: „dat zal hem leeren zich te pantseren tegen den tijd, dat hij de maatschappij binnentreedt”; men toornt tegen het omlaag halen van zijn zedelijk peil door het voeren van obscene gesprekken en geantwoord wordt dat de toon in heeren-gezelschap vaak eveneens niet kiesch is en dat er in de Witte ook vele schuine moppen worden verkocht.

Al zal menig een bij deze en dergelijke repliek de schouders ophalen, voor de domme menigte blijkt ze tot dusver tamelijk wel bevredigend te zijn.

Doch nu wat het gebrekkige betreft. Dit bestaat hierin dat de voorstanders van den groentijd en tot op zekere hoogte met succes er in kunnen slagen te betoogen, dat directe nadeelige gevolgen van den groentijd, daar gelaten dan enkele op zichzelf staande „ongelukken”, niet zijn aan te wijzen.

Het is dan ook inderdaad een feit, dat iemand die een kerel is, waar wat bij zit, dat in het algemeen nog wel zal zijn al heeft hij groengeloopt en de zoo zeer als heilzaam geprezen chaotische zielstoestand en de gebruikelijke in de groentijd vertrapte idealen wel weer te boven komt zonder eenige blijvende schade. Evenzeer is het waar dat wie voor de groentijd niet veel bijzonders was, het er in zeer zeker niet is geworden.

Neen, mijns inziens, is dit positieve kwaad ook niet het ergste, niet de grootste kanker aan onze hoogeschole. Het grootste en het diepst invretende kwaad van den groentijd is absoluut negatief.

In een vorig S. W. heeft de heer C. T. met den gloed der overtuiging en met vette letters uitgeroepen: „Er is **leiding** noodig om van schooljongens studenten te maken” en al zal dit nu niet slechts als een *oratio pro domo* van den voorzitter van de Handleiding-Vereeniging zijn opgevat, toch betwijfel ik of velen er zich rekenschap van hebben gegeven, welk een algemeene strekking aan dit gezegde dient te worden toegekend en al heeft ieder dat ook met een goedkeurend knikje beaamd, zou er één Corplid het juiste besef hebben gehad, dat die leiding vóór alles dient te worden gegeven in . . . den groentijd?

En deze moge nu een meer of minder geslaagde introductie in het vereenigingsleven zijn, eene vaste en goede leiding om student te worden, student in die ideale betekenis, welke zooals maar al te vaak en duidelijk blijkt slechts weinigen leeren beseffen, dat alles is de groentijd niet.

Wat wordt er niet in allerlei toonaarden gejammerd en geklaagd over de Jan Saliegeest, over de lamelligheid van het studentendom, de slechte studiegeest en nog vele andere tekortkomingen.

Maar toch zou men niet denken, dat van al die menschen die als eerste jaars in Delft aankomen, de meerderheid een zij het een meer of minder vage en onbewuste drang naar veelzijdiger ontwikkeling en hooger streven in zich omdraagt en een flauw besef, dat er toch een vrije wetenschappelijke ingenieursstudie mogelijk moet zijn, nog iets anders dan een voortzetting van de H. B. S., een slaafsch volgen van den rooster, wat ze uit handen van den pedel hebben mogen ontvangen?

En wat voor antwoord geeft de studentenmaatschappij op al die onuitgesproken vragen?

Een zeer groot deel, de nihilisten, krijgen voorloopig heelemaal niets te hooren en wat rest hun, armen, anders dan „op de Technische Hoogeschool” te gaan zooals ze vroeger op de H. B. S. gingen. Zoo worden toestanden geschapen, dat een vierde, zegge 4e jaars, ter nauwernood weet waar de bibliotheek van de Technische Hoogeschool is, omdat hij er nog nooit geweest is. Het feit is historisch en de man nog niet eens eene uitzondering, maar één uit velen, een slachtoffer van zijn nihilisten noodlot. En zoo tieren vele variëteiten van het genus college-teenenzaal student, op dien ongezonden voedingsbodem; spoort hij, dan met de melksalon als trait d'union van de beide deelen van zijn bestaan

Dan hebben we de betrekkelijk kleine groep dergenen, die Bondslid worden, doch in de jaren waarvan nu de resultaten te zien zouden moeten zijn, lag er een te groote druk op de vereeniging, financieel zowel als anderszins, dan dat een krachtig vereenigingsleven en juiste inleiding in de studentenwereld door den D. S. B. den jongeren tot steun had kunnen zijn; al wat ik mij van hulp en tegemoetkoming in mijn eerste jaar herinner, waren louter individueele uitingen.

Maar nu blijft er nog een derde en zeker wel de belangrijkste groep over, n.l. zij die zich bij het D.S.C. aansluiten. Zij, de gebenedijden onder de stervelingen, wie het gegeven is het studentenleven het meest intens te doorleven, dank zij de voordeelen, welke het Corps altijd nog aan zijn leden biedt. Doch er is *leiding* noodig om van schooljongens studenten te maken; dit motief alleen zou een zedelijke rechtvaardiging van den groentijd kunnen geven en ongetwijfeld is dit ook slechts de oorzaak van het tot stand komen van den groentijd geweest.

Waar is hij echter in den loop der tijden in ontaard?

Hij de humane leider en vaderlijke vriend is geworden tot den eersten minister van Koning Mos, die zijn nieuwe onderdanen met bruto geweld dwingt zich aan zijn heerschappij te onderwerpen.

Men zal wellicht meenen dat deze bewering uit een te chauvinistische pen is gevloeid. Evenwel men sla dan eens op hoe de vorige president van het D.S.C. tegenover zijn nieuwe leden de groentijd rechtvaardigde: hij was er opdat de jaarlijks als nieuw lid toetredende studenten de mooie intimiteit van het Corpsleven (lees: mos) niet rauwelijks zouden verstoren. Ziedaar een cardinale fout: men beschouwt de nieuw aangekomenen slechts als bouwmaterialen, die dienen moeten om het exclusieve karakter van het studentenleven te helpen schragen en versterken; men dient ze dus voor het gebruik geschikt te maken en daartoe dient de groentijd.

Het valt buiten mijn competentie om uit te maken in hoe verre de groentijd in dat opzicht doeltreffend werkt, het interesseert mij trouwens ook maar matig. Evenmin wil ik op dit oogenblik in een nadere beschouwing van het wanbegrip treden, als zou de studentenwereld inderdaad gerechtigd zijn haar leden een aparte maatstaf van wel-

voeglijkheid aan te leggen, en zij daardoor ook genoodzaakt zou zijn haar jeugdige leden ten spoedigste het juiste begrip daarvan bij te brengen.

Bij dergelijke algemeen gangbare opvattingen van den groentijd (uitzonderingen daarop zijn zuiver individueel) krijgt de novitius slechts eene opleiding als fuivend student, wat misschien zijn nut zou hebben mits er tegelijkertijd ook maar den grondslag voor een behoorlijk tegenwicht werd gelegd n.l. eene gezonde en juiste opvatting van zijn plichten als studeerend student, zoowel wat betreft vakstudie als werken voor zijn algemeene ontwikkeling.

Waarom is het leiden in deze laatste richting niet mogelijk, wel in de eerstgenoemde?

Indien men zich duidelijk voor de wenschelijkheid ervan uitsprak, zouden vanzelf de meer bezadigde elementen zich geroepen voelen aan het ontgroenen deel te nemen; dan zou men inderdaad kunnen spreken van een opvoedende kracht.

. . . Men begripte mij echter goed. Allerminst zou ik tot een toestand willen geraken, vreemd van elke onbezorgde studentenvreugde, doch het is mijn vaste overtuiging dat het „wild jolijt” en de „toomlooze feesten”-aan frischheid en daardoor aan diepere beteekenis zouden winnen, indien ze zij aan zij gingen met welbewusten studiezijn.

Ten slotte nog deze opmerking. Het is mijn bedoeling niet geweest een ontwerp groentijdsherziening te leveren. Doch waar er geen twee dingen te noemen zijn totaal onafhankelijk van elkaar, zoo zal in onze binnen zoo eng besloten studenten-wereld zeer zeker een zoo ingrijpend iets als de groentijd zijn invloed op allerlei andere dingen uitoefenen, ook op de algemeene studiegeest en waar die invloed m.i. een verderflijke is, leek het mij goed eens op dit indirecte kwaad te wijzen, daar het mij grooter toeschijnt dan de reeds zoo vaak genoemde onmiddellijke verkeerdheden.

H. R. B.

Gedachten en Gedichten.

Zonsverduistering.

Wat heeft die leepe maan gedaan
Den zeventienden April.
Hij is gezien, het is verraan!
Geen oog, geen mond stond stil.

Hij draaide slim zijn kale kop
Iets wat hij lang niet kon,
Voor 't gouden hoofd en zoende op
De lieve lentezon!

Zoo oud alreeds en nog niet wijs,
Zijn statie onbewust,
Daar elke bok, hoe kaal en grijs,
Nog groene blaadjes lust!

H. A. RAVENSWAAY.

A bit of lines and dots.

In the last days I was repeatedly struck by very good ideas: nor did they strike so hard, that my brains were knocked out, as may occur by times.

And of all those ideas the very best was this: „Isn't it a pity that these good thoughts of mine are expressed in my own language? What are all other tongues good for, if I should only use my own? So I set to work and put down my ideas in several languages I know and afterwards looked them over to see in which language I liked them best.

For example some days ago reading the great philosophical works of Haeckel I exclaimed: „Grundlos ist die Wissenschaft wie wilde Wogen”. Was there not a nice alliteration in this phrase? So I noted it down. But after some minutes I thought: „Boy, you might translate it into some other languages and it may turn out still better”.

As to the French translation, I spent much time on it, for I had no dictionary at hand, but to my great satisfaction I had settled after some time that: „Sans fond la science est rebelle et vague.

Of course the English translation did not give me much trouble for I had several dictionaries and grammars at my disposition and having some notion about the English style I said to myself that the phrases should be short and

a little more personal. So I put down: „Science is as a gulf; I cannot be at the bottom of it!”

You must forgive me, that I tell you so much about myself; everybody knows, that it is a bad habit to fill an article with „I said, I should say, I believe etc. and let me therefore show you a little bit of poetry that was inspired to me by „Aunt Bratty's Nursery-rhymes”.

FOX AND FAN.

Little fox lay sleeping
Behind the yellow screen.
Then came Mistress Rosy
Threw at fox's nosy
With a spackled bean.

Is dinner set already?
I have a hungry frame,
For just 'round the corner
We had a jolly game.

Now you see the bristling
Of the dogs fair hair
Then he looks at Rosy
Who in a corner cosy
Prepares the meat with care.

For I played with Fanny;
— Sure, you know her well,—
Sniffing at each other
Smelling a good smell.

A. PELLEES.

Lente.

De zon schijnt vrolijk door 't raam,
Hoe moet ik zóó studeeren.
De vogels jubelen hun lied,
En rondom stuiven veeren.

Wie dwingt mij nu nog voort te gaan,
Mechanica te vossen.
De heele wereld is gezond
En wij zijn toch geen ossen . . . . .

U is een krachtfunctie.

's Nachts na het bal.

Stemmingen wekken, stemmingen
breken, toch geen humor.

't Gesprek is niet „vlottend”, hoofdzaak is de stilte, die door de brokjes van zacht klinkend praten nog wordt verdiept. We zitten lui achterover in zeer gemakkelijke stoelen en „hebben 't koud in onze smokings”. Als meganisch poog ik het schijfje citroen te storen in zijn rustig drijven op een grog américain die voor me staat. We zijn naar een bal geweest.

(Schrijvend schrik ik: neen beste lezers 't heeft niets bepaalds met het laatste Molière-bal te maken).

We zitten te droomen, de beelden komen en gaan, vreemd willekeurig van vorm: De lichte zaal vol vrolijke menschen, rondom zitjes waar rustige onderhoudende moeders zaten, los er om gegroepeerd, meisjes met wachtende gezichten op veel komende heerlijkheid, met goedwillige luchtige praatjes over deze en gene; midden in de zaal een enkele dame en heer waarschijnlijk soupeuse en soupeur, deftige oude heeren in kleedjas, stappend in mengeling van routine kalmte en onrust van zijn uit hun gewone doen, in bedrijviger beweging jongelui in rok of smoking. Er ging een bekoring uit van de zaal: licht en correct, weten te leven vrijuit en weten te handelen ongedwongen, toch in goede vorm, een algemeen streven om feestelijk te zijn in kleding in houding, in gesprek; iets trilde door de zaal wat buiten trilde in den maanlichten nacht, het vrije, krachtige, komende leven, de Lente.

Balboekjes worden uitgedeeld, groote bedrijvigheid, komische lachjes, ernstige buigingen, smoezelend onde houd tusschen twee heeren, dan een aanval op een damesgroepje en 't is toch wel grappig de gezichten die je trekt bij voorstelling.

De muziek begint plotseling en uit de rumoerige schare komt vlug te voorschijn de sleep van wandelende paren telkens opnieuw de „hij” in donkere meerderheid naast de „zij” in licht gevliender.

Dwaas toch al die wenkbrauw trekken die dadelijk weer verglijden in een welmeenend complimenteus lachje, dwaas toch dat even opkijken der kleine goud of donker omwolkte hoofdjes met in dien blik schuchter een ver verlangen.

Maar daar ook weer twee heel gewoon-doende menschen met soms uitspringende vrolijkheid met opgeruimd rondkijken. Wat gedachten vliegen nu door de zaal, waarheen wil elk der bewegende paren? En eensklaps zie ik een vertooning zoo potsierlijk zoo hatelijk: de muziek is tot een wals overgegaan en daar buigen ze om elkaar heen,

daar zweven ze rond op lichte windepasjes, dames en heeren in elkanders armen en pas nog zou de toenadering van een handgeven grove vrijpostigheid geweest zijn; daar wordt het spel gespeeld in oppersten vorm: hoofdjes buigen moede naar schouders toe, en krachtig voeren armen mee, rond en rond; blikken vliegen snel langs elkaar, wat al bekoring wat al coquetterie, alles omwarreld door het zwijmelend genot van de twinkelende golvende muziek, en samen zijn met die andere, ongestoord.

Ik zie, ver van de balzaal, eensklaps dien godlijken dag in de vrije natuur, op de heide in 't licht van den hoogblauwen hemel, meisjes en jongens in hun gewone dagelijkse kleding, droomend genietend van de heerlijke Lente, stoeiend en rennend over zandige heuvels, dan rustig weer samen in ongedwongen praten en lachen. Daar was de bekoring, daar was harmonie, daar waren wij allen ons zelf, veel meer nog als twee elkaar zoekende sexen dan in de balzaal, maar daar waar en ronduit en onze hoofden vol van den gezonden reinen levenslucht der heerlijke lichte natuur.

De balzaal komt weer terug en nu bemerk ik de grappige effecten van baljapons: vlak bij doorschijnende witte stof over roze, een week en evendoezelend kleurengolven omgeeft de draagster. 't Schijnt een bekend truckje, ik zie er meer, Daar verder, o, nu komt het hierheen, een licht lila kleedje van eleganten overvloed dat echter beneden pols eindigt en overgaat in breede witte baan van wel een halve meter; zou er soms te weinig lila geweest zijn? Lichtblauw is ook een zachtdoende baltint en op de verrassendste wijze wordt de teerheid er van verhoogd door een donkere streep of strook of blokjesversiering. En midden in al die lichtheid en teerheid een zwaar dieproode japon met een enkele baan van straklijnend zwart. Vreemd is het hoe elk kopje iets heeft van de bijbehorende japon (of andersom): een meisje een bloem te noemen is waarlijk zoo mis niet en ik heb daar gezichtjes gezien die het weemoedige van blauwe klokjes hadden of de open pracht van rozen, de strenge blankheid van witte tulpen; maar die eene in dieproode kleur met een enkele baan van straklijnend zwart gaf allen haar eigen bekoring, deed allen uitkomen in eigen geur tegen haar eenige; ze was als een mystische onzegbaar bedwelmende groote orchyde. Plotseling moet ik hard lachen om zoo dwaze gedachten, want vlak voor me staat een heer in smoking voor een meisje. Hij een zwabber en zij kijkt onschuldig op tot hem.

Man en vrouw zij zijn weer bezig in hun eeuwigdurend spel; is Liefde niet een paskwil?

Toen ben ik vlug heengegaan, o ja, ik ben ook hier in mijn luie gemakkelijke stoel en speel nog altoos met het schijfje citroen van mijn nu koude grog.

't Heeft niets te maken, lieve lezer, met het laatste bal van Molière.

ASKROT.

Ik Ben Jarig.

Heden ben ik jarig,
'k Geef daarom een feest
Met heel veel jenever,
Da's altijd zoo geweest.

En zoo tegen vijven
Zijn we allen vet;
En dan tegen zessen
Lig ik in mijn bed.

Heden ben ik jarig
En ik speel de beest,
Er wordt veel gedronken,
't Is een prachtig feest.

MIJNHEER X¹.

Studenten-Pers.

Het Leidsche Studenten Weekblad
„Virtus Concordia Fides”.

Wij ontvingen in dank de eerste nummers van bovengenoemd blad. Onze nieuwe collega wenschen wij een voorspoedige ontwikkeling en stadige bloei toe.

(Zie verder Derde Blad).

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 26 APRIL 1912. No. 26.

Van verre en nabij.

De Wereld-Petitie en Miss Eckstein.

Iedereen in ons land, die zich interesseert voor de vooruitgang van de Arbitrage en den Algemeenen Vrede, zal ondertekenen en propageeren voor de Wereld-Petitie.

Laat ik dus beginnen een paar woorden over haar, die er het initiatief toe genomen heeft, te zeggen. Miss Anna B. Eckstein heeft het idee geopperd van deze grootsche manifestatië. Geboren te Coburg heeft zij de Vereenigde Staten, waar zij zich ongeveer 17 jaar geleden gevestigd heeft, als vaderland aangenomen. Zij heeft daar vooral in universiteitskringen een groote populariteit en invloed veroverd.

Professor aan verschillende academies, directrice van een groot instituut te Boston, dat zij zelf gesticht heeft, heeft zij ook, 't zij alleen, 't zij in samenwerking met Dr. William C. Collar, boeken geschreven, die wijd en zijd verbreid zijn.

Maar wat ons vooral van haar leven interesseert, zijn de diensten, die zij aan de Vredeszaak bewezen heeft. Gedurende verscheidene jaren heeft zij deel uitgemaakt van het bestuur van de „American Peace Society”, waarvoor zij zoowel als schrijfster en als spreekster zeer veel gedaan heeft. In den winter 1906-'07 heeft zij verscheidene malen te Boston voor toehoorders, meerendeels bestaande uit de ouders van haar leerlingen, gesproken over de beteekenis en den invloed van de Haagsche Conferenties. Toen had zij het idee naar aanleiding van die conferenties een petitie te laten teekenen met het doel de afgevaardigden in den Haag in te lichten omtrent de wenschen van de publieke opinie en tegelijkertijd door het ondertekenen evenveel overtuigde medestanders voor de internationale verdragen te winnen. Bemerkende hoe goed die wijze van propageeren was, richtte zij haar petitie aan enkele vrienden in verschillende landen en met hun steun kon zij in 5 maanden tijds twee millioen handteekeningen verzamelen. Het was deze eerste petitie die zij met den president van de „American Peace Society”, Robert Treat Paine aan De Nölidoff, president van de tweede Haagsche Conferentie overhandigde.

Bemoedigd door dit succes na de Conferentie van 1907 dacht Miss Eckstein dat dit plan van een petitie op veel uitgebreider schaal, herhaald moest worden. Zij overdacht sinds dien een wereld-petitie, waaraan de 44 naties, vertegenwoordigd in den Haag, zouden deelnemen. Om een dergelijk plan te verwezenlijken was een haastige voorbereiding van een paar maanden niet voldoende: er was een geduldige en indrukwekkende propaganda van meerdere jaren noodig.

Miss Eckstein besloot zichzelf geheel voor deze taak op te offeren om gedurende meerdere jaren geen andere bezigheid te hebben dan deze. Zij gaf de posten, die haar toevertrouwd waren in het onderwijs op, zoo ook de leiding van haar eigen school. Wat publicatie betreft werd zij geholpen door Edward Ginn, met wien zij in betrekking kwam door de uitgave van haar boeken en die zelf ook groot voorstander van het Vredesidee is.

Miss Eckstein doorkruist nu de geheele wereld. Zij houdt redevoeringen in elk land:

„Gij hebt geld noodig voor de verbetering van uwe sociale en economische positie....gij hebt er meer en meer geld voor noodig! Welnu, beschouw de enorme sommen gelds en de schatten van energie en werkkraft, die gij uitgeeft voor uitvindingen en onderhoud van moorddadige werktuigen. Die buitengewone verkwisting is een ongehoord iets. Het is mogelijk de onafhankelijkheid, de zelfregeering en het bestaan der naties — wat een gezond iets is — door minder barbaarsche middelen te verzekeren, d. w. z. door verdragen en door internationaal recht. Is eenmaal deze garantie verzekerd, dan zal de vermindering van bewapening noodzakelijk en vanzelf volgen. Gij zijt het dus, burgers van de verschillende staten der wereld, die het meest onmiddellijk geïnteresseerd zijt bij de tegenwoordige stand van zaken. Gij moet dus uwe stem doen hooren, en wanneer zij voldoende sterk is, zult gij uwe wenschen kenbaar maken aan de staatslieden en aan de diplomaten, die slechts uw vertegenwoordigers zijn. „Drukt dus uw wenschen uit en ondertekent de petitie....”

W. J. DE VOOGT Nz.

Berichten en Mededeelingen.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

	Cat. nummer.
Maurits Sabbe. — Een Mei van vroomheid.	I—1171
Dr. W. G. Brill. — Van Sinte Brandane.	I—1172
Jules Schürmann. — Uit de stilte (verzen).	I—1173
Jules Verne. — De Loods van den Donau.	I—1174
Leo Faust. — Haagsch Schetsboek.	I—1175
Willem Schurmann. — Veertig (Tooneelspel).	I—1176
Is. Querido. — De Jordaan.	I—1177

II. FRANSCH.

Anatole France. — Le Livre de mon ami.	II—1192
Maurice Renard. — Le Peril Bleu.	II—1193
Willy. — Clandine à l'École.	II—1194
Jean Moreas. — Premières Poésies.	II—1195
Guy Chantepleure. — Le Hasard et l'Amour.	II—1196
René Bazin. — Donatienne.	II—1197
Henry de Régnier. — Les Vacances d'un jeune homme Sage.	II—1198

III. ENGELSCH.

Florence L. Barclay. — The Mistress of Shenstone.	III—529
Florence L. Barclay. — The Wheels of Time.	III—530
„ „ — The Following of the star.	III—531
Mark Twain. — Extract from Captain Stormfield's to Heaven.	III—533
H. G. Wells. — Ann Veronica.	III—534
Keble Howard. — The cheerful Knave.	III—535
Mr. Humphry Word. — The Marriage of William Ashe.	III—536
H. G. Wells. — Kipps. 2 vol.	III—537

IV. DUIJSCH.

Gottfried Keller. — Die Lente van Seldwyla. 2 bdn.	IV—501
Marie Diers. — Die nicht sterben dürfen.	IV—502
Heinrich Mann. — Das Herz.	IV—503

V. LETTERKUNDE.

Emile Faquet. — L'Art de Lire.	V—138
--------------------------------	-------

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBE-SCHRIJVINGEN.

Hisho Saito. — Geschiede Japans.	VI—247
Thomas Barclay. — The Furco-Italia war and its problems.	VI—248
De Ségur. — Silhouettes historiques.	VI—249
Gazals et le Raugé. — Les derniers jours de Paul Verlaire.	VI—250
J. B. Meerkerk. — Multatuli.	VI—251
M. Douwes Dekker, geb. Houwvink Schepel. — Briefwisseling tusschen Multatuli en Roorda van Eysinga.	VI—252
P. van Limburg Brouwer. — César en zijne tijdgenoten. 4 dln.	VI—253
G. Clémenteau. — Vers la Réparation.	VI—254
„ „ — Contre la Justice.	VI—255
Dr. Joh. Dyserinck. — A. L. G. Bosboom—Toussaint.	VI—256
Paul Birnhoff. — The Life of Tolstoi.	VI—257
Mr. P. J. M. Aalberse. — Opkomst, bloei en verval der Gilden.	VI—258
A. Forbes. — My Experiences of the war between France and Germany.	VI—259
A. Forbes. — Soldiering and Scribbling.	VI—260

IX. TECHNIEK, SPORT, ENZ.

Huquesle Roux. — Les Jeux du Cirque et la vie Foraine.	IX—68
--	-------

X. KUNST EN KUNSTGESCHIEDENIS.

Arthur M. Hind. — Francisco Goya.	X—157
August Strindberg. — Dramaturgie.	X—158
Werner Weisbach. — Impressionismus.	X—159
Leonce Benedite. — L' Art et de Beau. Ignacio Zuloaga.	X—160
Julius Meier—Graefe. — Auguste Renoir.	X—161
Auguste Rodin. — L' Art.	X—162

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Henri Bergson. — L' Evolution créatrice.	XII—221
G. Hulsmann. — Het Ethisch beginsel en de ethische richting.	XII—222
Harold Begbie. — Broken Earthenware.	XII—223

PRACTISCHE STUDIE.

Practisch werken in de Zomervacantie.

Het Bestuur van Practische Studie is gemachtigd mede te deelen, dat door de Afdeling Bouwkunde stappen zijn gedaan tot het verkrijgen van plaatsen als Buitengewoon opzichter bij Rijksgebouwen en verschillende Gemeentewerken en wel op verschillende voorwaarden.

Een bekendmaking met vermelding van de $\pm$ 25 plaatsen en de door de Directies gestelde eischen zal door de Afdeling in den loop der volgende week op de gebruikelijke wijze in het Hoofdgebouw bekend gemaakt worden.

De vacante plaatsen bij den Waterstaat zullen afzonderlijk bekend gemaakt worden.

Namens het Bestuur,
de Secretaris,
J. VAN GENDT, Oude Delft 56.

—o—

SNJEUNTOJOUNSELSKIP „FRISIA”.

Takomme Snjeun 27 April lêste gearkomste fen „Frisia” bij E. de Veer, Koornmarkt 11, om 10 úre krékt.

De foarsitter,
J. W. DE VRIES.

Ingekomen boeken.

Indische Vereeniging. VOORDRACHTEN EN MEDE-DEELINGEN II.

Correspondentie.

Aan Eno Baek. Uw gedicht is tot de volgende week aangehouden.

Aan G. C. Uw stuk wordt tot de komkommertijd aangehouden.

Verbetering. Abusievelijk is onder „Uit de pers” in 't voorgaand nummer de onderteekening C. W. weggefallen.

Agenda.

DELFT.

Maandag 29 April. Schouwburg Stads Doelen: Rotterd. Tooneelgez.: „Zaza”; 8 uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 26 April. Geb. v. K. en W.: Nederl. Tooneel: „Hofgunst”; 8 uur.

Zondag 29 April. Geb. v. K. en W.: Nederl. Tooneel: „Sherlock Holmes”; 8 uur.

Diligentia: Piano-middag Amy Hare; 2½ uur.

Kon. Zoöl. Bot. Gen. Concert Wüllner-Bos; 2½ uur.

ROTTERDAM.

Zaterdag 27 April. Nutzaal: Piano-avond Amy Hare; 8 u.

ADVERTENTIEN.

BLOOKER'S DAALDERS CACAO

kost slechts f 1.50 per kilo's bus
(twee pond) en is toch best.
Vraag 't de tallooze gebruikers.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van VOGELI.

Het van ouds bekende adres is: _____
S. LOGCHER,
: CHOORSTRAAT 46, :
die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen Heerenkleeding.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**